

Tants caps,... M. Carme Roca

Tants caps... per configurar somnis, il·lusions, projectes, quimeres, desencisos, tal vegada secrets... tots ells, diverses cares de la pluralitat humana. Tants caps, per representar la part superior del cos, que no només conté òrgans i centres nerviosos, sinó que regeix, que sent, que estima. Caps que tenen cares que reflecteixen el bagatge artístic i simbòlic de Martí Rom; iconografies primitives i imatges totèmiques, però alhora completament contemporitzades. Cares amb quatre –número emblemàtic de l'autor- sentits: vista, oïda, olfacte, gust. Sentits per copsar, oir, flairar i degustar sensacions. El cinquè, el tacte, pertany a l'escultor, veritable artífex de l'univers de les formes volumètriques.

Cares que esdevenen màscares. Així, com els antics grecs empraven les màscares en teatre per facilitar la comprensió del drama al públic, Martí Rom se serveix de la màscara per recrear el món ancestral, plenament evocador, oferint-la a l'espectador amb un renovat projecte de futur.

Màscares diverses... rituals, que amaguen, plenes de misteri, que disfressen, que protegeixen i tenen cura, suggeridores. Màscares màgiques sense portador. No hi ha, doncs, el desig d'anul·lar o amagar temporalment la individualitat humana i de substituir-la per personatges imaginaris, mitològics, déus, dimonis o animals, perquè la màscara esdevé la protagonista, el subjecte. L'ésser figurat ha desaparegut, així com la seva identificació, la màscara ja no és un simulacre, és un mirall que reflecteix vivències múltiples, de vegades com un joc, de vegades personificant la denuncia. Màscares també com a exorcisme de l'horror i la misèria humanes.

Caps que evocuen viatges, realitats viscudes, des del camp de Mont-roig al Sàhara. Escultures que incideixen per la trajectòria artística de Martí Rom, apassionat de Picasso, de Miró amb el rerefons del Mediterrani.

Viatger infatigable del món interior, a través de l'agosarada manipulació dels materials, obté la peça harmònica, sàviament treballada. Observador mesurat, Martí Rom recupera de l'oblit objectes quotidians, eines del camp o estris domèstics, a la recerca constant de la recuperació de les arrels, amb la qual cosa, la barreja d'elements naturals i artificials esdevé un binomi perfecte, curull d'absència de superficialitat.

Impertorbable, la màscara, observa l'espectacle del món, el periple sempre inacabat de l'ésser humà.

Tants caps,... sí.